

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 30, ÅRGÅNG 8

SOMMAREN 2019 (70 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt trettionde nummer. Detta publiceras fredagen den 21 juni, dagen för sommarsolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, höstnumret, skall utkomma måndagen den 22 september, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta sommarnummer fortsätter vi den följetong som inleddes i förra julnumret, nämligen *Ljus på vägen med kommentarer*. Nu följer kapitel 11, som avhandlar tjugoförsta regeln, varmed publiceringen av bokens första del är fullbordad. Sist kommer litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Vår spanske vän och broder José Antonio Rodríguez har översatt ytterligare uppsatser i serien *Vägen och dess vandrare, El camino y sus caminantes*, för publicering på vår systemhemsida www.veidos.se, spanska avdelningen, nämligen *Entendimiento (Förståelse)*, *Escuela (Skola)*, *Los caminantes (Vandrarna)* och *Percepción (Insikt)*. Därmed är översättningen av denna serie fullbordad.

Vår kära Irmeli fortsätter med sin finska översättning av Laurencys *Människans väg*, vars finska titel är *Ihmisen tie*. Nyligen fullbordade är avdelningarna *Kausaaliminä (Kausaljaget)*, *Essentiaaliminä (Essentialjaget)*, *Superessentiaaliminä (Superessentialjaget)*, *Protogonos ja kolmasminä (Protogonos och tredjejaget)* och *Submanifestaaliminä (Submanifestaljaget)*. Dessa texter är publicerade på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys officiella hemsida, i dennas finska avdelning.

Internettextern till *De vises sten* av Henry T. Laurency (www.laurency.com) har nyligen genomgått en översyn och korrigerings. Bokens avdelning *Esoteriska världsåskådningen* har därvid kompletterats med de diagram som finns i den tryckta boken.

I den engelska avdelningen av denna hemsida har tre teosofiska klassiker återpublicerats, nämligen Annie Besants och C. W. Leadbeaters kommentarer till böckerna *At the Feet of the Master (Vid mästartens fötter)*, *The Voice of the Silence (Tystnadens röst)* och *Light on the Path (Ljus på vägen)*. Våra läsare är ju redan förtrogna med åtminstone den sistnämnda boken i den svenska översättning, som för närvarande publiceras som följetong i vår tidskrift.

KAPITEL 11

REGEL 21

21. Sök den blomma vars blomning sker i den tystnad som följer på stormen: icke förr.

Den skall växa, den skall skjuta upp, den skall få kvistar, blad och knoppar, allt medan stormen viner, medan striden utkämpas. Men icke förrän människans hela personlighet upplösts och smält bort – icke förrän den hålls av den gudomsgnista som skapade den, såsom blott ett föremål för allvarliga försök och erfarenheter – icke förrän hela naturen givit vika och underkastat sig sitt högre jag, kan blomman slå ut. Då inställer sig ett sådant lugn som kommer i ett land mellan vändkretsarna efter ett häftigt regn, då naturen arbetar så snabbt att man kan se hennes inverkan. Ett dylikt lugn kommer den plågade anden till del. Och i den djupa tystnaden sker den mysteriedigra händelse som bevisar att vägen har påträffats. Kalla den vid vad namn dig behagar, det är en röst som talar där ingen finns som talar – det är en budbärare som kommer, en budbärare utan form eller substans; eller det är själens blomma som slagit ut. Det kan icke beskrivas med något bildspråk. Men det kan kännas, sökas och önskas, även mitt i stormens dån.

C.W.L. – Blommans blomning betyder själens utveckling. Det värsta med den sorg och det lidande man upplever här nere är känslan av maktlöshet. Människor hänger sig åt allt slags kamp, och tror ofta att de är förutbestämda att förlora. De säger: ”Jag har hört att vissa människor gör snabba framsteg, men det finns ingen chans för mig.” De känner hopplöshet i detta, eftersom de saknar kunskap. Vi kan aldrig mera ha denna känsla, när själen väl utvecklats sig, ty då vet vi. Nog för att vi även då måste kämpa och möta motgångar och svårigheter, men då vet vi med visshet att vi som själar är oöverbanneliga.

Såsom här säges, är det i tystnaden och lugnet som själen växer. Det finns de som säger oss, och jag tror att de ofta överbetonar det, att själen växer genom lidande. Om man så uttrycker det, är det inte en alldeles riktig utsaga. Det är genom att göra misstag och rätta till dem, som själen lär sig att växa. Lidande uppstår utan undantag till följd av misstagen, men som jag tidigare förklarat, sker växandet inte under lidandet utan efteråt. En människa kan må mycket bättre efter ett kirurgiskt ingrepp, men förbättringen sker inte medan operationen utföres. På liknande sätt gäller att människor inte utvecklas medan de är invecklade i alla slags hemska svårigheter, men genom det sätt, på vilket de möter dessa svårigheter, kan de lära sig att växa, sedan de övervunnit dessa. Det är i den tystnad, som följer på stormen, som blomman växer. Det är möjligt att växter utvecklar styrka inom sig genom att uthärda en storm, men växandet kan komma först sedan stormens hårda slag är över. Vi måste ha genomgått stridens möda, innan vi vinner segerns stora lön, själens verkliga utveckling, som för med sig en lugn förvisning, som ingenting ens kan skaka.

Hela världen liksom ropar efter denna visshet om de högre tingen. Så angelägna är människor att varje charlatan, som hävdar sig äga direkt kunskap, kan vara säker om att genast få en anhängarskara. Varje lärare, som har ett allvarlig uppsåt, drar alltid människor till sig, ty världsreligionerna har ömkligen misslyckats med att ge något verkligt tillfredsställande svar. Svagheten i det mesta religionerna lär i alla frågor är att de inte förklarar. De bara gör en lag gällande – en fullständigt god lag – såsom ”Du skall icke döda”, men de förklarar inte utförligt varför det ena eller andra är orätt. Till exempel vad gäller vrede och onda tankar lär religionen ingenting om det onda som begås i detta, så länge det inte visar sig i tal eller handling. Likväl uttalade sig Kristus tydligt nog i dylika ting. Han förklarade med eftertryck om det sjätte budet att den man, som med begär ser på en annan kvinna, redan har begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta, men det finns intet upptecknat om att han skulle ha för-

klarat hur tankeformen verkar, vilket skulle ha gjort hans undervisning i denna sak långt begripligare.

Första steget mot att få omedelbar visshet om andlig eller överfysisk sanning är det som i själva verket är första steget i allt framåtskridande på esoterikens väg – att behärska personligheten. När vi åstadkommit detta, kommer genast friden och finner vi då att vi levat mitt i en atmosfär av frid och inte visste om det, eftersom vi själva låtit en liten storm rasa omkring oss. För oss fanns friden ej, fastän somliga av våra närmaste kunde ha levat i den hela tiden. När denna själens förmåga förvärvats, denna visshet erhållits, synes ingenting längre vara som förr, eftersom vi då inte längre har någon känsla av hopplöshet. Det som vi blott tror kan svika oss i ett avgörande ögonblick, ty den trosgrund, som tillfredsställer en människa vid ett tillfälle, gör det inte alltid vid ett annat, då hon kanske är utsatt för en oerhörd påfrestning. Men denna visshet tillfredsställer alltid. När vi väl själva sett och fått veta, även om denna syn och kunskap kan falla bort från oss och vi kanske inte längre kan hålla fast vid dem, kan vi alltid säga: ”Jag har sett, jag har fått veta. Just nu kan jag inte se eller veta, men jag har sett, jag har fått veta”, och denna visshet bär oss vidare.

När vi fått denna omedelbara erfarenhet, finner vi det faktiskt mycket svårt att tänka oss tillbaka i det tillstånd, vari vi tidigare befann oss. Den ändrar hela vår inställning till allt i världen. Händelser, som förut syntes oss mycket betydelsefulla, framstår nu såsom av mycket mindre vikt. Nu när vi vet livets stora inre mening, som verkligen betyder något, ser vi det yttre livet, som inte betyder något, i sitt rätta sammanhang. Likväl måste vi minnas att de flesta människor vi möter fortfarande är där vi var innan vi erfor detta vidgande av medvetenheten, och vi finner det ibland en smula svårt att inte sakna medkänsla med dem, eftersom de jagar chimärer. Vi glömmer att vi ända fram till igår gjorde detsamma.

Tystnaden kan råda ett ögonblick eller tusen år. Men den upphör. Likväl bär du dess styrka med dig. Åter och åter igen måste striden utkämpas och vinnas. Det är blott för ett ögonblick naturen kan vara stilla.

Det fullständiga utvecklandet kan ske vid vilken tidpunkt som helst under en människas livscykel, det vill säga när den tid kommer, då själen skall utvecklas, kan den göra detta antingen den har en fysisk kropp eller ej för tillfället. Tystnaden torde råda blott för ett ögonblick eller en mycket kort tid här i fysiska världen, men den kan mycket väl vara i tusen år, om människan befinner sig i den himmelska världen. Den kommer någon gång för envar, och sedan den en gång erhållits, kan den aldrig förloras. Likväl är det blott för ett ögonblick som naturen kan vara stilla, eftersom evolutionen stadigt fortgår och att stå stilla icke är att utvecklas. Det har sagts att på esoterikens väg ingen människa står stilla, att hon alltid skrider antingen bakåt eller framåt. Jag vet inte om det verkligen så förhåller sig, men det är alldeles visst att, om hon ej skrider framåt, hon bör granska sig och söka finna varför det så förhåller sig. Stadigt och oavbrutet framåtskridande skall råda.

Vi kommer nu till mästaren Hilarions anmärkning till regel 21.

Blommans öppnande är det härliga ögonblick, då insikten vaknar. Med denna följer tillit, kunskap, visshet. Själens stillhet är ögonblicket av förundran och nästa ögonblick av tillfredsställelse – det är tystnaden.

Blommans öppnande sker gradvis. Även medan knoppen är fast sluten, sväller den långsamt under inverkan av sol och regn och de många andra inflytanden som träffar den. Knoppens bristning sker jämförelsevis snabbt, men dess växande sker oavbrutet. Växandet har pågått dessförinnan och fortsätter därefter. För att ge ännu en analogi: kycklingens växande skedde först inne i ägget och fortsätter sedan den pickat sig ut ur detta. En särskild tidpunkt, när skalet krossats, är för oss det dramatiska ögonblicket, ehuru detta i verkligheten endast är ett moment i ett oavbrutet växande. Detsamma gäller själens växande.

Detta stycke avser också ett särskilt stadium i lärjungens liv. Det beskriver hur människan

upplever det, när initiationens första stora sanning framställs för henne. Människor är böjda för att tro att den undervisning, som ges vid initiationen, rör många och skilda ting. Jag bryter intet löfte, när jag säger att de stora sanningarna icke alla ges vid samma tidpunkt. På varje stadium meddelas bara ett enda faktum – ett faktum som ändrar människans syn på livet, liksom kunskapen om reinkarnation och skördelagen ändrat vårt liv. Man skulle kunna vänta sig att den invigde, sedan han fått ett nytt faktum sig framlagt, det vore nödvändigt för honom att växa in i det och bevisa det. Så är det icke. I samma stund människan äger sanningen, inser hon den genast som sanning: hon behöver inget bevis. Då kommer ögonblicket av förundran, hon häpnar över dess skönhet och fulländning. Först senare inser hon att detta icke är allt. Senare skådande för in mer i synfältet, men för stunden är det fulländning. Hon förundras även över att det som är så självklart tidigare undgått hennes uppmärksamhet. Sedan kommer det ögonblick av tillfredsställelse som är tystnaden.

Vet, o lärjunge, att de som gått genom tystnaden och känt dess frid och behållit dess styrka, längtar efter att även du skall gå genom den.

Förvisso gör de detta, ty de som utvecklat själens förmågor, känner hela systemet och ser det i verksamhet inför sig, och eftersom de ser det, längtar de efter att alla skall se det. De inser att denna del av planen handlar om att vi alla bör hjälpa till. Därför önskar de att var och en så snart som möjligt förmås att inse att det är hans plikt att bistå, att detta är det verkliga arbetet för världen. Vi har alla något understödjande arbete att utföra, vi har alla vår roll att spela på den fysiska världens skådebana, och vi måste spela denna roll så väl, så ädelt vi kan; det har ingen betydelse vad det är för roll, det enda som betyder något är att vi spelar den väl. Men vi måste minnas att bakom denna roll ligger själens verkliga liv och att detta har den största betydelsen.

Vi lever i en omgivning, där medlen uppfattas som ändamålen. Det mesta av vår utbildning bygger på denna föreställning. Till exempel får människor undervisning i geometri och annan matematik, men ingen visar dem att dessa ämnen leder till en förståelse av hur den store byggmästaren har satt samman sitt världsallt. Så länge vi uppfattar dessa skolämnen som självändamål, leder de ingenvart, men om vi studerar dem såsom de gamle som uppfann dem gjorde det, kommer vi att finna att de är av stort gagn. Pytagoras lärde om aritmetikens och geometrins värde, men de han undervisade om detta var *fysikoi*, det vill säga de som fick lära sig om livets hemligheter. De fick lära sig dem för att bättre förstå livet, och det är enligt detta sätt att se vi borde studera allt, inte bara för att göra materiella och kommersiella beräkningar.

När lärjungen blivit i stånd att inträda i lärandets sal, skall han därför alltid finna sin mästare där.

Det har rätt åtskillig missuppfattning om detta uttryck, "lärandets sal". Det brukas även i *Tystnadens röst*. De tre salar som där omtalas, kan uppfattas i mer än en betydelse, såsom jag förklarat i kommentarerna till den nämnda boken.

Mabel Collins, som skrev ner *Ljus på vägen*, uppfattade uttrycket "lärandets sal" mycket bokstavigt, som om det avsåg en verklig byggnad. Hon talar om att ha inträtt i denna byggnad i emotionalvärlden och sett några av dessa lärosatser skrivna på väggen därinne. Hon kan ha haft alldeles rätt i detta sitt uttalande. Denna upplevelse kan höra till den särskilda metod hon undervisades i, och de som undervisade henne kan ha haft ett dylikt tempel. Jag vet inte om det så förhåller sig, jag kan bara säga att jag aldrig sett den. Men det är alldeles uppenbart att mycket av det som här sägs om lärandets sal tydligt avser emotionalvärlden, där aspiranten först får lära sina läxor. Blott ett fåtal människor har ännu utvecklat emotionalkroppen till fullo. De flesta är alltjämt i färd med att lära sig använda den, varför det utföres åtskilligt arbete i denna värld. Människorna utvecklar även mentalkroppen gradvis men kan ännu inte använda den såsom ett hölje, en vehikel ens efter döden. Den som utvecklat mentalkroppens förmågor och kan betrakta avlidna människor, finner att de alla är inneslutna i ett skal av eget

tänkande. I varje dylikt skal finns vissa utåtgående öppningar – men bara mycket få och bara i en mycket begränsad grad. Den döde lever i detta skal och inte alls i mentalvärlden. Därför är han fullkomligt lycklig med sina mycket begränsade ideer. Tvivelsutan skulle hans förmåga av sällhet vara långt större, om han hade tillgång till hela mentalvärlden och hade utvecklat de förmågor som skulle möjliggöra för honom att verka fullt ut i denna. Som det nu är, befinner han sig mitt i denna men kan på grund av sin begränsning komma i beröring med endast en liten del av det han annars skulle kunna.

Få är de människor som utvecklat mentalkroppen därhän att de kan använda den som ett hölje, en vehikel att färdas med. Mästarnas lärjungar får i sinom tid lära sig färdas i mentalkroppen och att forma det som kallas *mayavi rupa*, när de önskar arbeta i emotionalvärlden. En som lärt sig att göra detta, lämnar sina emotionala och fysiska kroppar kvar i sängen, och när han vill arbeta i emotionalvärlden, förfärdigar han en tillfällig emotionalkropp för detta ändamål och låter den upplösas igen, så snart behovet av den upphört. Mästaren lär först lärjungen hur detta går till, varefter denne själv kan göra det, såsom jag förklarat i boken *Mästarna och vägen*.

Försäkran att lärjungen skall finna sin mästare i lärandets sal synes vara en rak motsägelse till den anvisning som lämnas i *Tystnadens röst* – ”Sök icke din lärare i dessa mayas områden.” De båda textställena är fullkomligt förenliga, om man förstår vad var och en av dem betyder. Betydelsen här är att i emotionalvärlden människan alltid finner någon som företräder mästaren. Själv ägnar sig mästaren åt honom troligtvis endast vid särskilda tillfällen, och han får i allmänhet arbeta i emotionalvärlden under ledning av någon av mästarens äldre lärjungar.

Utsagan i *Tystnadens röst* är endast en varning till oss att icke godtaga något tillfälligt emotionalväsen såsom vägledare utan att veta exakt vem detta är, ty det finns många olika slags emotionalväsen, som är redo att utnämna sig själva till lärare och som ej det ringaste låter sig avskräckas av att de ofta vet mycket mindre än de som de tar sig för att undervisa.

De som ber skall få. Men även om den vanliga människan ständigt ber, blir hennes röst inte hörd. Ty hon ber med sitt intellekt enbart, och intellektets röst höres endast i den värld, där intellektet verkar. Därför säger jag att de som ber skall få först när de iakttagit de tjugo reglerna.

I ovanstående påminner första meningen om en mycket snarlik i evangelierna, där Kristus säger: ”Be och ni skall få, sök och ni skall finna, knacka och det skall öppnas för er.” Människor fattar detta vanligen i betydelsen att deras böner skall besvaras och att himlens port skall öppnas för dem, om de bara knackar på. De tänker på något oklart sätt att frälsningen är garanterad, bara de försöker vinna den. Detta textställe uttrycker en högre ståndpunkt och avser tydligtvis sanningen och utvecklingen i esoterisk mening. Den äger inte tillämpning på den vanliga människan utan på lärjungen, sedan denne iakttagit de tjugo reglerna och nått fram till första initiationen.

Den människa, som ber med intellektet enbart, försöker vinna esoterisk kunskap, kika in i livets och naturens mysterier med sina mentala förmågor enbart, och mästaren säger alldeles klart att detta icke är tillräckligt. Denna människa kommer att få sitt svar, men bara på det stadium, där intellektet verkar. Det vill säga: hon förvärvar bara en intellektuell uppfattning om vissa ting. Likväl är detta något alldeles utmärkt och inte alls något att förakta. Den som genom studiet av teosofin får ett fast intellektuellt grepp om vad den lär, har utträttat något förträffligt. Han godtar den såsom sann, eftersom den tillfredsställer de fordringar hans intellekt ställer. Redan detta är ett värdefullt resultat men är ändå inte verklig kunskap. Det är inte alls detsamma som den absoluta visshet man får med den kunskap man vinner i intuitionens värld, och esoterikern tänker enbart på detta slags kunskap såsom betecknande ett verkligt viktigt framsteg.

Man kan inte äga ett alltför skarpt intellekt, det är något vi kan taga alldeles för givet. Det

är utmärkt att vi bemödar oss att öka vår kunskap, att utveckla vårt intellekt genom att göra något bestämt, ty som jag tidigare förklarar, kan intet verkligt framåtskridande ske förrän såväl det mentala som det emotionala utvecklats. I vissa fall kan den människa, som intellektuellt fattat det teosofiska systemet, löpa en avsevärd risk att överdriva betydelsen av sitt intellekt. Hon kan frestas att kritisera, att anse sig kunna bättre ha planerat världsalltet än som det nu är ordnat. Den som så gör, brukar sitt intellekt alldeles fel och skadar sig själv. Det vore mycket bättre för honom att utveckla sig djupare och fastare på känslösidan. Men om människan med sin intellektuella utveckling kan behålla ödmjukheten, om hon, alltmedan hon söker fatta så mycket av systemet hon förmår och samtidigt i det yttre och inre avstår från att sätta sig till doms över det, så kan det bli bara gott resultat av hennes utveckling.

Vi får alltid höra att vi måste lyda vårt eget samvete. Samvetets maningar kommer från ovan och motsvarar vanligen det högre jagets kunskap om saken. Men det högre jaget är ännu så länge bara delvis utvecklat. Dess kunskap i ett givet ämne kan vara mycket ringa eller rent av oriktig, och det kan resonera endast på grundval av de uppgifter det har att tillgå. Därför leds människan ofta vilse av sitt samvete. Det sker ibland att ett högre jag, som är ungt och inte vet så mycket, likväl kan göra sin vilja gällande mot personligheten. Allmänt gäller att det outvecklade högre jaget är utvecklade även i sin förmåga att göra sig gällande gentemot sina lägre höljen, och det kanske är lika så gott. Ibland kan emellertid ett högre jag, som saknar utveckling av tolerans och bred kunskap, likväl ha en tillräckligt stark vilja för att ge sin fysiska hjärna befallningar, som torde visa att det handlar om ett mycket ungt högre jag som saknar förståelse.

Vi kan icke annat göra än att lyda vårt samvete, men visst skulle vi kunna försöka kontrollera och sanna det med vissa allmänna fakta, som ingen kan bestrida. Det må vara att inkvisitorerna ibland handlade på sitt samvetes maning, men om de hade jämfört de stora, allmänna regler om att vi skall älska varandra, som deras föregivne ledare Kristus hade givit dem, med det samvete som föreskrev mord, tortyr och bränning på bål, skulle de ha hejdat sig och sagt: "Det är tydligt att något inte stämmer här. Låt oss åtminstone rådgöra, innan vi följer våra impulser i denna särskilda sak." De skulle ha haft alldeles rätt i att rådgöra med varandra för att pröva detta samvete enligt de allmänna regler som härrör från en som de själva erkänt såsom oändligt mycket större än de själva. De tänkte inte på det; så kom mycket ont in i världen. Mycket få människor hejdar sig och tänker efter i ett dylikt fall, ändå är det lätt att inse att det är det enda säkra att göra.

Vi måste alltså bruka vårt intellekt på sådant sätt att det blir ett verktyg för det högre jaget och icke ett hinder på dess utvecklingsväg. När samvetet synes mana oss att göra något som tydligt går emot de stora lagarna om barmhärtighet och sanning och rättvisa, gör vi därför klokt i att noga tänka efter om inte den universella regeln är något större än denna särskilda tillämpning, som synes strida emot den.

Också innan vi äger någon bestämd medvetenhet i intuitionens värld, mottar vi ofta avspieglingar från den. Intuitioner tränger någon gång igenom in i vårt dagliga liv, och fastän de flesta av dessa äkta intryck från det högre jaget kommer från kausalvärlden snarare än buddhivärlden, får vi likväl då och då en glimt av andens verkliga kunskap som inte kan komma till uttryck i en lägre värld än buddhivärlden. Dessa oskattbara, blixtnvis framträdande glimtar ger oss en kunskap, som vi känner vara absolut viss, även om vi i många fall inte kan intellektuellt förklara grunden härtill.

Vi har rätt i att känna oss säkra på det, om det är en verklig intuition. Svårigheten för de flesta av oss på de tidiga stadierna är att vi inte alltid kan skilja mellan intuition och ingivelse. Dr Besant har givit några regler för denna urskillning. Hon säger: Om ni har tid att vänta och se, låt då saken ligga en tid – sov på den, som folk ibland säger. Om det bara är en ingivelse, är det sannolikt att det klingar av. Men om det är en verklig intuition, förblir den lika stark som någonsin förut. Sedan gäller att intuitionen alltid är förknippad med något osjälviskt. Om

det i en ingivelse, som synes komma från ovan. finns den minsta anstrykning av själviskhet, kan ni vara vissa om att det bara är en emotional impuls och inte en verklig intuition från buddhivärlden.

Både emotionala ingivelser och intuitioner från högre världar når in i hjärnans eteriska del från emotionalvärlden, men intuitionen kommer från antingen kausal- eller buddhikroppen, beroende på av vilket slag den är. Eftersom både den emotionala ingivelsen och den äkta intuitionen kommer till fysiska världen från högre världar, är det ofta svårt att skilja dem åt. Det är först på ett senare stadium av vår utveckling vi blir i stånd att ofelbart skilja dem åt, eftersom vi då har vår medvetenhet öppnad ovanför den emotionala och med visshet vet huruvida dessa maningar uppstår i emotionalkroppen eller kommer från en högre värld. För närvarande har de flesta människor inte denna fördel och måste följaktligen bruka sitt bästa omdöme med det intellekt de lyckats utveckla.

När de tjugoen reglerna iakttagits och lärjungen i samband med initiationen mottar en smula buddhimedvetenhet, synes honom kunskapen om enheten vara ett stort andligt faktum. Efter denna upplevelse råder det en skillnad mellan honom och den vanliga människan, som frågar med sitt intellekt. Det har ofta sagts att enheten är buddhivärldens kännetecken. Detta kanske fordrar någon ytterligare förklaring. Man kan veta något ganska fullständigt i sin kausalkropp – veta någots väsenhet, eftersom det högre jaget, som arbetar genom kausalkroppen, tänker abstrakta tankar. Det behöver inte sänka sig till att behöva exempel, ty dess tankar tränger in till sakens innersta kärna. Men hur underbart detta än är, är det alltså något som göres utifrån.

Buddhivärldens viktiga kännetecken är att dess arbete utföres inifrån. Om vi vill känna med en människa, förstå henne fullständigt för att kunna hjälpa henne och arbetar i kausalkroppen, riktar vi bildligt talat strålkastarljuset på hennes kausalkropp och studerar alla dess egenheter. De är mycket väl framträdande och kan klart iakttagas, men man ser dem alltid utifrån. Om vi önskar samma slags kunskap och äger buddhivärldens förmåga, höjer vi vår medvetenhet till denna värld och finner där den andres medvetenhet såsom en del av vår egen. Vi finner där en punkt av medvetenhet – eller ett hål snarare än en punkt – som representerar denna människa. Vi kan utgjuta oss i denna punkt och gå in i hennes medvetenhet på vilken lägre nivå vi vill, och därför kan vi se allt precis som hon ser det – liksom inifrån henne, i stället för att betrakta henne utifrån. Det är lätt att förstå hur mycket mera detta främjar fullkomlig förståelse och medkänsla.

När vi äger den vidare syn, som dylik kunskap skänker, och sedan vi blivit ett med alla dessa olika väsen och alla deras olika problem, studerar dem inifrån i stället för utifrån, kan vi se den riktning, vari vi borde sätta in vår kraft. Detta är en ytterligare och mycket stor fördel – att vi då vet hur vi skall angripa problem vi möter här nere. Jag menar inte att en människa, som fått en glimt av denna enhet, inte skulle göra misstag i en lägre värld, men hon skulle inte göra dylika misstag, om hon kunde höja sin medvetenhet till denna värld, se saken ifråga från denna synpunkt, sedan föra ner minnet därav till fysiska hjärnan och handla därefter. Det kan vara så att hon inte alltid har tid att genomgå detta förfarande eller att hon för stunden inte tänker på att göra det. Därför torde hon ibland göra misstag som andra människor, men säkerligen torde hon ha en mycket stor fördel av att äga denna förmåga, icke endast tack vare den större kunskap den skänkte henne för stunden, utan även tack vare den vidare syn som möjliggjorde för henne att se i vilken riktning hon bäst skulle sätta in sina krafter för att ernå önskade resultat.

Att i esoterisk bemärkelse läsa är att läsa med andens ögon. Att fråga är att känna den inre hungern – den andliga strävans längtan. Att kunna läsa betyder att ha förvärvat förmågan att i någon liten mån stilla denna hunger.

Den andliga strävans längtan är icke den blotta önskan att veta och förstå som vi kan ha i samband med kausalkroppen. Den hör snarare till buddhimedvetenhetens högre yttring, och

det är endast i denna medvetenhet, som den kan fullt tillgodoses. Det som sker i detta buddhi-hölje, om upplevelsen därav föres ner till personligheten, avspeglas i emotionalkroppen, såsom jag förklarar. Följaktligen missuppfattar människor ofta en emotional hänryckning, som hör till emotionalvärlden, som om den vore verklig andlig strävan.

De som studerat esoteriken, borde inte göra detta misstag, men nybörjare gör det ofta. Detta ser vi ofta exempel på under religiösa väckelsemöten, där ganska obildade och outvecklade människor hetsas upp till tillfälligt hög extas av någon person, som själv är full av stark emotionalitet och därför kan väcka en dylik hos sina åhörare. Några av gångna tiders stora känslosamma predikanter ägde denna förmåga i mycket stort mått. Jag säger inte för ett ögonblick att de inte gjorde åtskilligt gott. Utan tvivel gjorde de det, men det mesta av deras arbete var alldeles avgjort emotionalt – det var riktad mot människornas känslor.

Tvivalsutan finns det människor, hos vilka den högre strävan kan framkallas nedifrån, men de är mycket få, och det är inte särskilt sannolikt att de skulle påträffas i de mindre bildade klasserna. Att så betrakta det är inte att anlägga en trångbröstad syn på saken, ty de villkor, vari vi är födda, beror på karma. Om en människa är född i en livsklass, där hon inte blivit kultiverad och bildad, är det därför att hon gjort sig förtjänt av denna födelse, och då är det med stor sannolikhet så att hon är en yngre själ än den som fötts med större fördelar. Så är det inte alltid, ty det finns många undantag och specialfall, men i största allmänhet är det riktigt. När evangelister av Moodys och Sankeys slag vänder sig främst till mindre bildade människor, kan det på det hela taget väntas att de väcker dessas känslor enbart och är det ovisst om resultaten blir eller inte blir bestående. Om det intryck de lämnar är starkt nog, lever minnet därav kvar, även när känslan klingat av och kan den människa, som blivit vad som kallas ”frälst”, förbli i detta sitt nya och mer exalterade sinnestillstånd.

Dessa stora emotionala omvälvningar är ibland välgörande men i många fall skadliga. Emot de fall av människor, som därigenom kunnat för alltid överge ett dåligt liv, måste vi ställa andra, där allvarlig skada har vållats, där till exempel människor bragts till att alldeles mista sansen och fördumrats eller rent av blivit våldsamt vansinniga. Sådana fall, där bestående gagn har erhållits, är inte särskilt vanliga. Det stora flertalet påverkas bara för en kort tid, upphetsningen går över och inget avgjort gott blir kvar. Icke desto mindre är det en god sak i de fall, där människor om så bara tillfälligtvis höjs till en högre nivå.

Dylik emotionalism är emellertid ej tillåten för dem som studerar esoteriken, ty de har nått förbi det stadium, där dylik upphetsning skulle kunna gagna deras framåtskridande. Dylik emotionalitet får icke sammanblandas med det slags hänryckning som kommer av kontakten med högre världars medvetenhet. Deltagare i dylika väckelsemöten övergår ofta i ett extatiskt tillstånd, där de förvisso mister kontrollen för tillfället. Jag har själv sett fall, där människor stampade omkring, ropade högt och blev så hänfödda att de inte visste vad de gjorde. De säger att allt detta är glädje. Det är nog så att detta är vad de känner, men det är likafullt okontrollerad emotion och därför något som esoterikstuderande skall avhålla sig från.

Också den människa, som upplever buddhimedvetenheten, blir hänförd, med en sällhet så intensiv att den inte kan uttryckas i ord, men hon mister aldrig vetskapen om att hon är sig själv. Hon befinner sig på en högre nivå. Hon är sig själv mer än någonsin förut, hon förlorar inte självkontrollen. Den extas hon känner kan förvisso genom reflektion framkalla en viss emotion i personligheten – en känsla av djupaste glädje på alla nivåer, men aldrig en okontrollerad emotion. Den skulle aldrig leda henne till överilade eller obetänksamma handlingar, att glömma sig eller förlora sin värdighet. Med den högre upplevelsens intensiva hänryckning, utsägliga sällhet kommer en ytterlig frid, som synes fylla jorden, medan de lägre emotionerna stör jämvikten i en alldeles utomordentlig omfattning.

En klärvoajant, som iakttar ett väckelsemöte, ser vanligen att icke-mänskliga väsen samlas runt det för att draga fördel av de väldiga vågorna av okontrollerad emotion. Emotionen är en oerhörd kraft, och dessa vågor är av oerhörd storlek och kraft, vilket framgår om man mäter

dem. De slår och rusar genom den omgivande emotionalvärlden och gör all den verkan som en häftig storm skulle göra i fysiska världen. Det finns många emotionalväsen, som frossar i dylikt. De dyker ner däri och känner den största glädje och upphetsning därav. De varken vet eller bryr sig om huruvida emotionen ifråga är religiös känsla eller hat eller kärlek, de vill bara ha den våldsamma vibrationen, stormens virvlande och gungning. Dessa varelser finner största nöje i att svepa runt i dess virvlar och föras bort av den, på ungefär samma sätt som surfare på havets vågor. För detta ändamål brukar dessa varelser röra upp känslor hos människor så mycket de förmår. De vet bara att här finns något de kan njuta av oerhört, varför de arbetar på att intensifiera det så mycket som möjligt. Till mycket stor del svarar dessa väsen för de stora kraftutbrott som sker vid dylika tillfällen, och de gör dem större liksom en flock valar, som när de tumlar omkring i gropig sjö gör denna gropigare. De har ungefär samma mått av intelligens som dessa djur, varför det inte är något särskilt andligt med denna företeelse. Den är inte, som många tror, en gudomlig ingivelse, och inte heller är det särskilt värdigt att överlämna sig till lekball för varelser på detta utvecklingsstadium.

Endast om jämte den intensiva hänryckningen och sällheten det samtidigt råder en förnimmelse av ytterlig ro och frid, är man i beröring med högre världar. När det råder upphetsning, störning och förlust av självkontroll, befinner man sig säkerligen i en lägre värld.

När lärjungen är redo att lära, då antages, godtages, erkännes han. Så måste det vara, ty han har tänt sin lampa, och denna kan icke döljas.

Detta är ett trösterikt yttrande. Lärjungar är alltid iakttagna, ehuru många har svårt för att inse detta. De stora har själva förklarat att de, när de skådar ut över världen, ser den människa som tänt sin lampa framträda liksom en stor eldslåga i det allmänna mörkret. De skulle inte kunna undgå att se den. Omsorgsfullt vakar de, så snart ett ljus börjar skina, och försöker hjälpa den lilla glöden att bli till en låga, så att också denna människa kan bli en ljusbärare för världen.

Människor är ibland benägna till ovis kritik i denna sak. Kanske är det naturligt, men det vore bättre för *dem*, om de inte gjorde det. Jag har själv känt fall, där medlemmar – vanligen mycket intellektuella människor, som mycket skarpsynt urskilde fel och brister hos andra – sagt: ”Den och den är lärjunge till en mästare. Jag ser inte att han skulle vara på något sätt lämpligare för en sådan ställning än jag själv är. Jag har varit medlem av samfundet så många år, jag har utträttat det och det arbetet, och om en dylik människa med vissa uppenbara brister kan bli antagen till lärjunge, varför skulle inte jag bli det?”

Människor, som faller dylika anmärkningar, glömmer den allmänna princip som ligger till grund för allt framåtskridande i esoterisk mening. Deras invändning är av exakt samma slag som den som ofta riktas mot skördelagen. Människor säger att de inte kan se det rättvisa i vissa saker som hänt dem och att det alltså enligt deras åsikt inte finns någon rättvisans lag. ”Rättvisa skipas inte – rättvisa är bara en vanföreställning.” Detta är precis detsamma som att säga, ”Jag har tillverkat en maskin, som skall drivas av hydraulisk kraft, och den fungerar inte. Alltså finns det ingenting som heter hydrauliskt tryck.” Ingen människa med förnuftet i behåll skulle säga något sådant. Hon skulle börja söka felet i sin maskin i vetenskapen om att naturlagarna är oföränderliga och att misstag inte begås på det området. Ingen torde intaga den hållningen gentemot en fysikalisk naturlag. Ändå gör människor motsvarande gentemot skördelagen. Om de utginge från hypotesen att skördelagen existerar och att den verkar oföränderligt, så skulle de, när de icke kunde inse hur den verkar i ett särskilt fall, förlägga felet hos sig själva och sin uppfattnings begränsning och icke begå ett dumt misstag som att säga att någon skördelag ej finns.

På exakt samma sätt borde sådana, som tror sig vara i olika avseenden bättre än de, vilka mästarerna väljer till lärjungar, minnas att mästaren gör sitt val med osviklig omdömesförmåga. Otvivelaktigt finns i högre världar mycket som icke ens en mästare ännu vet, men alldeles säkert kan hans kunskap med avseende på alla dessa lägre världar, vi har något att göra med,

betraktas såsom ofelbar. Det finns högre slags adepter, som överträffar mästarna, såsom manun och bodhisattvan och den store världens herre, vilka måste veta sådant som icke ens våra mästare vet: det är klart. Solsystemlogos måste ha ännu vidare kunskap. Men vi kan vara alldeles vissa om mästarens omdömesförmåga och exakthet vad gäller dessa världar, som han fullt och slutligen bemästrat. Om han utväljer en människa, gör han således intet misstag.

Också i det sällsynta fall, då en människa sedermera avfaller och handlar ovärdigt, följer det icke att mästaren gjorde ett misstag, när han valde ut en dylik människa. Hon måste ha fått rätten till denna strålande möjlighet, och eftersom hon hade förtjänat den rätten, var det tvunget att ge henne möjligheten. Mycket besvär måste ha nedlagts på att skola en dylik lärjunge, och det ser ut som om det vore bortkastat, men så är det icke. Allt kommer med i beräkningen någonstans, på något sätt, under medvetenhetsutvecklingens lopp; så mycket är visst och säkert. Mästaren erbjuder ibland en människa en möjlighet, därför att hon gjort sig förtjänt av den, även om hos denna människa vid sidan om vissa goda egenskaper finns andra, icke så önskvärda, vilka skulle göra henne olämplig till lärjunge, om de finge övertaget. Icke desto mindre får hon erbjudandet, emedan det är just vad hon borde få.

Ibland föreligger mellan två jag särskilda förbindelser, som senare når höjden av mästarens och lärjungens nära förhållande. Ett exempel därpå är det välkända fallet med Teosofiska samfundets förre vicepresident, mr Sinnett. För länge sedan var han en mäktig adelsman i det gamla Egypten. Hans fader hade låtit bygga ett stort tempel och därpå donerat till detta. Därför utövade han ett starkt inflytande över detta tempel; ja, han praktiskt taget styrde över detta. En av dem, som nu är våra mästare, var vid denna tid krigsfånge i Egypten, och mr Sinnett och jag själv var soldater i den här som tog honom till fånga. Han var en bemärkt person i sitt eget land, varför han anförtroddes i vår vård, emedan fångar av hög rang behandlades mycket väl i Egypten och togs om hand av människor av rang motsvarande deras egen, så länge de inte sökte rymma. Han bodde alltså i mr Sinnetts hus i två år och blev under denna tid livligt intresserad av templets ockulta verksamhet och önskade deltaga i denna. Mr Sinnett kunde ge honom den önskade införingen i det ockulta studiet. Han gjorde de mest häpnadsväckande framsteg i detta, och i varje liv därefter fortsatte han det studium han begynte i det forna Kem. I ett senare liv blev han adept, alltmedan hans egyptiske välgörare på intet vis nått detta stadium. När han i denna inkarnation fann att han ville sprida esoteriska sanningar i världen, eftersom den tid var kommen, då världen var mogen att mottaga dem, såg han sig omkring efter någon, som kunde göra detta, och såg då sin gamle vän och välgörare såsom utgivare av en stor dagstidning och väl skickad att utföra just detta arbete. Han betalade sin gamla skuld genom att ge honom denna möjlighet. Vi vet hur väl och ädelt han gjorde detta arbete. Detta visar att man kan ha smitt en länk en gång i ett avlägset förflutet med en människa, som sedan blivit adept och att dennes reglering av skulden naturligt tar gestalten av att ge hjälp och kunskap och att draga människan nära till sig.

På skilda sätt smids alltså länkar, och det kan mycket väl vara så att den som utvalts till lärjunge på intet sätt är fullkomlig men ändå icke skulle utväljas på detta särskilda sätt, om han ej vore värdig. Att han alltjämt har vissa fel och brister lägger intet hinder i vägen för honom, om han har andra och större företräden, om fördelarna uppväger nackdelarna. Det finns många omständigheter, som kan vara av betydelse, när en mästare utväljer en särskild lärjunge. Vi kan vara alldeles säkra på att denne inte kan antagas, såvida han inte gjort sig förtjänt av det, men vi kan inte veta hur han gjort sig förtjänt. Omvändningen av denna sats är lika giltig – ingen som gjort sig förtjänt kan förbises och förbigås.

Det är inte särskilt klokt att bruka detta lägre intellekt, som vi utvecklat med så mycken möda, till att kritisera mästarnas åtgärder, när de ju vet så mycket mer än vi gör. Vi kanske inte alltid kan förstå varför de gör det eller det andra, men de som vill följa dem borde lita på dem åtminstone så långt att de säger: ”Jag vet att mästaren måste ha rätt. Jag urskiljer inte klart varför. Vad mig angår, vet jag att jag kommer att antagas, när jag är lämpad. Min uppgift

att göra mig lämpad. Det angår inte mig vad mästaren gör gentemot andra människor.” Detta vore mycket klokare.

Det förhåller sig på samma sätt med det arbete vi får att utföra. Om detta i det yttre synes misslyckat, bör vi inte låta det nedslå oss. Det kan vara så att vi inte nått det resultat vi väntade oss men att vi nådde exakt det resultat som mästaren avsåg. Han säger inte alltid vad han har i åtanke. Han ger oss en viss uppgift att lösa, och vi tror att det som för oss är det uppenbara resultatet av denna uppgift nödvändigtvis är vad han syftar till att få ut av den. Det kan vara så att han åsyftar något helt annat. Det kan rent av vara så att han vill skola arbetaren på ett särskilt sätt – till exempel att inte bli besviken över ett misslyckande. Eller kan den avse något som arbetaren inte har någon som helst vetskap om. Under min egen erfarenhet av esoteriskt arbete har jag vid flera tillfällen upplevat detta. Vi blev tillsagda att göra vissa saker och antog att de avsåg bestämda resultat, vilka uteblev. Vi undrade över detta, men åratal senare visade det sig att något helt annat inte hade kunnat uppnås, om detta arbete inte utförts. Jag tvivlar ej alls på att i detta fall mästaren gav oss denna uppgift icke med den avsikt vi antog utan med den andra avsikt, varom vi ingenting visste.

Jag skulle därför vilja säga alla dem som muttrar över vad de anser vara fel hos lärjungar och påstår att dessa inte borde ha utvalts: ”Det måste vara så att ni ser bara en del av helheten. Ni använder ert intellekt på ett sätt, som inte är till något gagn. Om ni vet att mästarna finns och förstår något av deras förmåga, kan ni vara mycket vissa om att de vet exakt vad de gör, och om ni inte förstår vad det är, så är det nog inte så viktigt. *De* vet, och det är det viktiga.”

Erkännandet delges lärjungen icke alltid genast. Vanligen går det så till att en människa, som visat sig värdig lärjungaskapets stora heder, på något sätt bringas i nära förbindelse med någon, som redan är lärjunge till hans blivande mästare och mästaren genom denne lärjunge ger honom några anvisningar. Troligen säger mästaren till den äldre lärjungen: ”För denna människa till mig en natt under sömnen.” Hon föres till mästaren, och då säger han till henne: ”Jag har iakttagit ditt arbete, och jag tror att du kanske kan ta ännu ett steg framåt. Jag erbjuder dig ställningen av lärjunge på prov, om du åtar dig att ägna all din kraft eller så mycket du förmår åt att tjäna mänskligheten i den riktning som jag skall ange.” Detta är det vanligaste förfarandet, men ibland kommer ett dylikt erkännande först efter en mycket lång tid. Och även då kan det finnas orsaker till att människan ifråga inte vet något om det i dagsmedvetenheten.

Jag minns ett särskilt fall i Indien. Det var en gammal man, en rättrogen hindu, som levat ett synnerligen gott, gagneligt och verksamt liv. Han var en man, som inte hade visat någon själviskhet och som så mycket han kunde hade ägnat sig åt mänsklighetens bästa. Han hade först och högst beundransvärt fullgjort alla sina plikter mot sin familj och sedan hade han använt all sin tid och alla sina pengar på att göra gott, såsom han såg det. Innan han blev varse Teosofiska samfundet, hade han alltid ansett att de stora rishierna måste ha funnits inte bara i det förflutna utan måste finnas även i nutiden, och han hoppades att någon dag få komma dem nära, men han var alldeles ödmjuk inför detta. Han brukade säga: ”Jag vet att det är deras sak att närma sig mig, inte min att närma sig dem. Jag har sökt dem och försökt utföra vad som måste vara deras vilja alla dessa år.” Till sist, en dag, talade en av våra mästare med denne man och sade: ”I fyrtio år har jag iakttagit ditt arbete och i många fall väglett dig, även om du inte visste något om det. Nu har den tid kommit, då det är bäst för dig att få veta det.”

Detta är ett mycket slående exempel och synes visa att det kan finnas många altruistiska människor, som arbetar under våra mästares ledning, ehuru de icke vet något om en dylik ledning. Det kan finnas orsaker till att det i detta liv icke är önskvärt att de får veta om det. Vi kan vara mycket vissa om att mästaren vet bäst och att, om han väljer att inte ge sig till känna, vi därför inte behöver antaga att han inte iakttar människan ifråga.

I dylika förhållanden gör mästaren alltid exakt det bästa för människan liksom det bästa för arbetet, ty han har den oerhörda fördelen av att kunna handskas med dessa ting i högre

världar, där man inte behöver balansera gott mot ont, såsom man måste i de lägre världarna, där man mycket ofta kan göra gott i en riktning endast då man gör något ont i en annan riktning. Detta svårfattliga förhållande anspelade man en gång på, när han sade att det inte fanns någon eld utan rök. Men det finns eld utan rök, rent gott utan några ogynnsamma följder eller förbindelser, i högre världar, eftersom allt samverkar för det helas bästa och det helas främjande innefattar också delens främjande. Även om det i vissa fall kan se ut som om skada vållades, en människa hindrades, är det därför att det är bäst för hennes framåtskridande att ett dylikt ingrepp göres – liksom inympandet av en kvist på ett träd av trädet självt kunde uppfattas som en grym handling men likväl är menat för trädets bästa.

Men att lära är omöjligt, förrän den första stora striden vunnits. Intellectet kan igenkänna sanningen, men anden kan icke mottaga den.

Det högre jaget skickar ner sina intryck genom de lägre världarna, så snart det börjar väckas, men det finns mycket som står det i vägen. Det kan ingenting uträtta förrän emotionalkroppen kontrolleras, ty om denna är en ansamling av svallande känslor, hur kan då det högre jaget skicka ner någon sammanhängande eller förnuftig undervisning genom en dylik kropp? Det första stora slaget utkämpas med lidelserna, med sinnena, och det högre jaget måste vinna över dem. När detta är gjort, återstår för det högre jaget att möta intellectet, och detta kan visa sig bli en svårare motståndare än emotionalkroppen.

Därefter fortsätter mästaren med att tala om den kunskap som erhålles genom intuitionen. Jag har i ett annat sammanhang förklarat att kandidaten vid varje initiation mottar en nyckel till kunskap som ger honom en annan uppfattning om livet, visar honom ett större djup, liksom en fullständigare utveckling av den esoteriska undervisningens innebörd. Varje gång människan mottar en sådan nyckel, förefaller den henne slutgiltig. Hon säger: ”Nu har jag all kunskap. Denna är så tillfredsställande, så fullständig att det omöjligt kan finnas mera.” Det finns alltså oändligt mycket att lära, och hon är bara på lärandets väg. När hon fortsätter sin vandring, yppas mera för henne. Mästaren vet precis på vilket stadium det vore mest gagneligt att lämna viss upplysning. Människor tror ofta att de borde få alltsammans på en gång. Det är lika enfaldigt som det vore att vänta av läraren att förklara differentialkalkyl för ett barn, som just är i färd med att lära sig multiplikationstabellen. Barnet måste gå igenom många stadier däremellan, innan det kan få ens en avlägsen uppfattning om vad något sådant innebär. Det är exakt likadant med oss. Vi är ofta en smula benägna – återigen gör sig denna intellektuella inbilskhet gällande – att tro oss veta åtminstone tillräckligt för att betros all möjlig kunskap. Det enda jag kan säga därtill är att de vet bättre än vi vad som är bäst för oss, och det som är bäst för envar är också det som är bäst för det hela.

Många erkänner visserligen att det så måste vara och att naturligtvis det hela måste gå före någon av sina delar. Likväl anser de ibland att delarna förbises, att allt förvisso verkar för det helas bästa, men att ändå de enskilda delarna får lida därunder. Världen styres bättre än så, ty det som är bäst för det hela är faktiskt också bäst för var och en av delarna, och rättvisa skipas icke endast för mänskligheten i dess helhet, utan även så att ingen orättvisa vederfares någon av mänsklighetens medlemmar. Låt oss vara försäkrade om detta och söka inse det med absolut visshet. Då kommer vi inte att hysa någon känsla av tvivel eller bestörtning och kommer vi att, vad som än händer, kunna med upphöjt lugn lita på att det sker för det bästa.

När lärjungen väl genomgått stormen och nått friden, kan han alltid lära, även om han vacklar, tvekar och vänder åt sidan. Tystnadens röst förblir inom honom, och även om han alldeles lämnar vägen, skall den likväl en dag åter ljuda och slita sönder honom och skilja hans lidelser från hans gudomliga möjligheter. Då skall han, med smärta och förtvivlans rop av hans övergivna lägre jag, vända åter.

I ett dylikt fall bleve det förvisso en fruktansvärd kamp. Låt oss icke underkasta oss denna. Det är bättre, medan vi ännu kan, att taga väl hand om oss själva och inte låta oss genomgå en

dylik kirurgisk operation som isärslitandet av det högre jaget och det lägre innebär. Kampen med det lägre jaget pågår hela tiden. Om lärjungen låter detta sätta sina tänder i det högre jaget och draga honom bort från sina större möjligheter, måste han oundvikligen lida fruktansvärt, när skilsmässans tid kommer, och komma måste den, ty de som stigit ned i strömmen kan lämna denna enbart genom att nå den bortre stranden.

Därför säger jag: Frid vare med eder. ”Min frid giver jag eder”, kan endast mästaren säga till de älskade lärjungar som är liksom han själv.

En mycket intressant sak kan framhållas med avseende på den åtskillnad mästaren gör här. ”Frid vare med eder” är blott en vanlig österländsk hälsning, ehuru en skön sådan. När vi säger ”adjö”, som betyder ”till Gud”, det vill säga ”till Gud önskar jag eder överlämnas”, är detta detsamma, ty Gud är frid. Muslimernas ”salām” är återigen detsamma som ”salem” i Jerusalem, och Jerusalem betyder fridens boning. Hinduerna brukar ordet ”shānti”, som betyder frid, och ”namaste”, som betyder ”du vare hälsad”, besvaras vanligen med ordet ”shānti”.

I Österlandet är bruk att skriva ”Frid vare med eder” i slutet av böcker såsom ett slags avslutande hälsning eller farväl från författaren till läsarna. Men, såsom mästaren säger här, ”Min frid giver jag eder”, kan yttras endast under särskilda omständigheter. När Kristus sade, ”Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder; icke giver jag eder den, såsom världen giver”, talade han till sina egna särskilda lärjungar enbart. Det sägs här att den lärjunge, som kan mottaga mästarens frid, är endast den som är liksom mästaren själv, det vill säga, en antagen lärjunge – kanske än mera, en sådan som är mästarens ”son”. Han mottar icke blott en god önskan om frid och välsignelse, som alldeles säkert vore något mycket verkligt, när det uttalas av en som hade makten att uttala den, men mer än detta. Mästaren ger sin egen frid, den frid som av intet kan störas, till dem som är liksom han själv, som är hans egna söner, delar av hans egen natur, med honom delaktiga i allt han är så vitt de är i stånd att mottaga det. Detta betyder naturligtvis icke att lärjungen kan vara delaktig i allt som mästaren är och har – att göra detta skulle innebära att lärjungen själv vore en adept – men åtminstone har han största möjliga del däri.

Även bland dem, som är okunniga om den österländska visdomen, finns somliga, som kan sägas detta och som kan sägas det dagligen med större fullständighet.

Detta är ett mycket intressant och anmärkningsvärt budskap, som nog kan synas oss egenomligt, eftersom många av oss, som faktiskt vet något om den österländska visdomen, som visar de stora mästarna vördnad, som många år tillhört en organisation som är dem särskilt hängiven och inriktad på att tjäna dem, och likväl kan mästaren inte säga ”Min frid giver jag eder” ens till de flesta av oss, utan bara till de få han upptagit till ett mycket närmare förhållande till sig själv. Alltmedan så är fallet, läser vi likväl att hela denna inre välsignelse kan ges somliga, som inte känner den österländska visdomen.

Hur kan det så förhålla sig, och vilka torde de vara som får ett dylikt privilegium? De torde på medvetenhetsutvecklingens nuvarande stadium vara blott ett fåtal, men likväl finns detta fåtal. Låt oss för att förstå detta tänka på vad det är som möjliggör för en mästare att upptaga en lärjunge till en dylik närhet. Det är att lärjungen själv har trätt in i mästarens värld, har lärt sig att se på tingen såsom mästaren ser på dem och att leva sig in i mästarens inställning till världen och allt som hör till denna. En människa kan göra detta utan att alls veta något om den österländska visdomen eller mästaren. Ändå kan hon utan denna kunskap vara en sådan människa, som har denna upphöjda syn. Det som särskilt kännetecknar mästarens inställning är dess fullkomliga osjälviskhet, att det lägre jaget icke alls förekommer däri. Han ser på allt från den gudomliga planens ståndpunkt och låter aldrig ens för ett ögonblick den egna personligheten blanda sig i saken. Såsom gott ser han allt som främjar den mänskliga medvetenhetsutvecklingen, såsom ont allt som hindrar denna.

Om vi helt och hållet förstår den österländska visdomen, måste den medföra att vi fullkomligt antar denna inställning. Likväl kan vi inse att också andra, som är okunniga om den, kan antaga en dylik inställning. Den yttersta osjälviskheten är den första och viktigaste förutsättningen för att stå mästaren nära nog för att mottaga hans frid. Man kan stå mästaren nära, man kan mottaga hans frid, och likväl kan av två, som står bredvid honom och mottar den, den ene mottaga den långt fullständigare än den andre. Den okunnige ehuru ytterligt helgonlike får av mästarens frid allt han kan mottaga, men den som är den förstes jämlike i detta avseende och därtill äger den högre visdomen, mottar av denna frid ofantligt mycket mera.

△ Betrakta de tre sanningarna. De är lika.

Denna rad föregås av en triangel, vilken används som ett slags signatur för den som skrev den, liksom katolska biskopar sätter ett kors före namnet, när de undertecknar brev och andra handlingar. Här göres detta för påkallande av särskild uppmärksamhet.

De tre sanningar, som mästaren Hilarion hänvisar till, är de som han själv yttrade i en annan bok han dikterade – *Berättelsen om den vita lotusblomman*. Denna har inte fått den uppmärksamhet den förtjänar. Den är en redogörelse för ett hans tidigare liv, som han tillbragte i Egypten vid en tid, då den egyptiska religionen råkat i förfall och inte längre förstods. Den härliga och opersonliga dyrkan, den en gång bestått i, hade urartat till dyrkan av en gudinna, som av sina anhängare fordrade icke så mycket fullständig renhet som fullständig lidelse. Därtill rådde mycken rutenhet i samhället.

Mästaren, som vid denna tid bar namnet Sensa, var en klärvoajant lärjunge i ett egyptiskt tempel. Tempelns präster insåg hans värde såsom klärvoajant men ville inte att han undervisade folket om den sanna religionen, emedan detta skulle ha skadat det rådande prästväldets intressen, och till slut dödade de honom. Under berättelsens gång genomgick han många prövningar, varefter han fann sig omgiven av en grupp adepter, däribland sin egen mästare. Dessa sade då honom vad han skulle lära folket – dem som hade vilseletts av den orätta läran. De sade honom att förkunna endast allmängiltiga sanningar. Vi äger den form, vari dessa stora sanningar då gavs. De föregås av orden: ”Det finns tre sanningar, som är absoluta och icke kan gå förlorade men likväl kan förbli utsagda av brist på tal.” Detta innebär att de aldrig kan gå förlorade, eftersom de hyllas av det stora brödrskapet, ehuru det så kan vara att de vid någon viss tid är okända i världen, då det icke finns någon som uttalar dem.

Den första stora sanningen är: ”Människans själ är odödlig, och dess framtid är framtiden av något, vars växande och härlighet icke har någon gräns.” Denna stora sanning fördriver genast all fruktan för helvetet och all tro på frälsningens nödvändighet, eftersom det är fullständigt visst att varje människosjäl till sist skall nå det högsta, hur långt den än må ha syntts irra från medvetenhetsutvecklingens väg.

Den andra stora sanningen är: ”Den livgivande principen finns inom oss och utom oss, är odödlig och evigt välgörande, kan inte höras, ses eller förnimmas av de andra sinnena men uppfattas av den människa som vill äga insikt.” Detta innebär att världen är ett uttryck för gud, att människan är en del av honom och kan själv förvärva kunskap om detta, när hon kan höja sig till den nivå, på vilken det kan uppenbaras för henne, och att allting bestämt och ändamålsenligt rör sig tillsammans i riktning mot det goda.

Den tredje stora sanningen är: ”Varje människa är sin egen absoluta lagstiftare, sin egen lyckas eller olyckas smed, den som befaller över hennes eget liv, hennes egen belöning, hennes eget straff.” Här har vi ett klart uttalande om karmas lag, skördelagen, återställensens, balanseringens lag.

Därefter följer orden: ”Dessa sanningar, som är lika stora som livet självt, är lika enkla som människans enklaste tanke. Mätta de hungriga med dem.”

Här har vi grundragen av en religion, som kan läras till envar. Den består av tre grundsatser, enkelt uttryckta men likväl mycket omsorgsfullt formulerade för att ej missförstås. De kan kort uttryckas såsom: ”Människan är odödlig”, ”gud är god” och ”såsom en människa sår,

skall hon skörda”. I denna enklare form lämpar de sig för dem som befinner sig på det stadium, där de måste ha en enkel dogm stadfäst för sig. En mer utvecklad själ vill förstå det hela. En dylik kan få vetskap om detaljerna, och i dessa finns tillräckligt att sysselsätta de visaste människor.

Dessa tre sanningar kan inses, de kan härledas ur erfarenheten, även om det vore möjligt att de ginge förlorade. Hos många vet det högre jaget dem. Somliga vet dem av egen erfarenhet, men det finns många andra, som ännu så länge, åtminstone vad gäller deras personlighet, alljämt befinner sig på trons stadium. De godtar dem, eftersom de får höra av andra, som de litar på, att de är sanna, och eftersom de synes dem självklara – då dessa människor annars inte kan förnuftigt förklara livet såsom de upplever det. Detta är ett stadium, och ett mycket nyttigt stadium, på vägen till verklig kunskap, men naturligtvis är det inte direkt kunskap. Jag kan till exempel säga er. ”Jag vet att detta verkligen är sanningar, eftersom jag i flera världar och under många år gjort undersökningar och utfört experiment, som inte kunde ha fått de resultat de fick, om dessa grundläggande lagar inte vore sanna. Hittills kan bara ett fåtal säga, ”Jag har sett det”, men alla bör arbeta med sikte på detta mål, ty verklig kunskap ger oss en långt större förmåga än även den mest bestämda men blott intellektuella övertygelse.

När en människa talar om dessa fakta, är det alltid tydligt om hon talar om det hon själv vet eller om det hon bara har hört. Det gör en skillnad i magnetisk påverkan. För andras skull är det därför av vikt att vi så snart som möjligt skaffar oss egen kunskap. Det kanske rör sig om blott en liten del av den stora sanningen, men om vi vet det av egen erfarenhet, gör detta genast det mer än sannolikt att också det övriga är sant, och detta ger oss ytterligare tillit. De som äger den fulländade tillit, som egen kunskap skänker, kan hjälpa andra på det sätt bara den vetande kan. Det är detta, som gör våra brottstycken av egen erfarenhet så gagneliga.

Det finns många människor, som någon gång, i en syn, i sömnen eller i meditation sett mästaren. Detta är nog något som inte kan bevisas för någon annan. Folk kan säga om en människa, som haft en dylik upplevelse: ”Kanske var det bara en hallucination eller inbillning”. Självet vet hon dock mycket väl med sig att det icke var något dylikt. Hon vet vad hon såg och att hon även kände något som gjorde henne viss om att det var en av våra stora mästare. Detta är ett stycke erfarenhet, litet men ändå långtgående i sina verkningar. De som varit så lyckliga att de haft en dylik upplevelse, må vara djupt tacksamma. De vet åtminstone detta, och att veta ett faktum, som hör till en högre värld, gör med ens hela den övriga läran mer lysande och klarare att följa. Dylika upplevelser är alltså intet att förakta.

Det skadar ej att vår kunskap är ofullkomlig. Så måste det vara, det ligger i tingens natur. Vi far vilse, när vi antar vår kunskap vara fullständig, när den i själva verket är ömkligt ofullständig, när vi tror oss veta allt och fördömer andra som tänker annorlunda, utan att inse att de kanske ser en annan sida av en mångsidig sanning, att vi far vilse. Låt oss för allt i världen hålla fast vid vår ofullkomliga kunskap men, alltmedan vi söker öka den närhelst vi får tillfälle därtill, låt oss aldrig glömma att den är ofullkomlig, så att vi inte förleds till misstaget att fördöma någon som kanske vet mer än vi gör. Sanningen är djup, sanningen är ofta gåtfull. Den kan icke fattas till fullo av någon människa, någon sammanslutning eller någon sekt av människor. Vi måste med tacksamhet lära oss att uppskatta sanningen steg för steg, innan vi kan veta den i någon av dess aspekter. Sanningen om något är det sätt på vilket detta något framställer sig för logos, hela systemets formare. Den som gjorde det förstår ensam allt, vet alla ting sådana de är. Hans syn är den enda fulländade synen. För oss är sanningen relativ. Vi kan inte se det hela såsom han ser det, men även om vår kunskap måste vara ofullkomlig, behöver den åtminstone inte vara felaktig så långt den når. Vi kan äga så mycken kunskap om något visst att vi, när vi en gång får veta allt om det, när vi når adeptskapet, icke behöver rätta det vi förut visste utan bara göra tillägg till det.

Det är mycket svårt att veta vad man får lov att lära ut till människor där ute. Det är därför gott att ha detta auktoritativa uttalande av en mästare om vissa saker, som kan läras ut

allmänt. Vi måste ofta tala om teosofi med människor, som inte det ringaste delar vårt synsätt. När man håller föredrag för allmänheten, känner man ibland att det skulle bidra till att göra vissa ting något klarare, om man avslöjade något av deras inre mening. Likväl tvekar man för att ej vålla skada.

Det är alldeles uppenbart att, om vi försökte lära människor allt vi vet om teosofi, många av dem inte skulle förstå mycket av det. Det finns sådana människor, inför vilka man genast förnimmer att man inte skulle kunna tala med dem om mästarna, eftersom tanken vore dem alldeles främmande. De skulle förmodligen fälla någon respektlös eller hånfull anmärkning där- om, och detta skulle smärta oss och innebära en mycket dålig karma för dem själva. Den som talar illa om de stora, tar på sig ett mycket stort ansvar, och att han inte tror på dem har icke något med resultatet att göra. Vi kanske inte tror att ett visst stycke metall är hett, men denna vår tro skyddar oss inte för att bli brända, om vi tar i det. De som talar illa om dem som ägnar hela sitt liv och all sin kraft åt att hjälpa världen, gör sig skyldiga till otacksamhetens stora synd lika väl som den som hånar heliga ting, vilket är helgerån, och om de vet eller icke vet att tingen ifråga är heliga har icke det ringaste med saken att göra. Vi måste alltså avväga ganska noga vad vi säger, eftersom det enda syftet med att alls tala är att göra den tilltalade människan gott. Vi kan göra henne skada i stället för att gagna henne, om vi för henne fram- ställer något som hon kommer att gyckla med eller håna.

Minns Kristi uttalande, ofta icke så väl förstått, om att kasta pärlor för svin. Detta uppfattas ofta alldeles felaktigt så som om människor liknades vid svin. Detta var förvisso icke vad den store mästaren hade i åtanke. Det han menade var blott och bart detta: att ge högre sanningar till dem som ännu inte har kunskap nog att kunna uppskatta dem vore lika dåraktigt som att kasta pärlor för svin. Dessa skulle nog bara rusa fram i förväntan att få något att äta och sedan de funnit att pärlorna inte gick att äta, vända sig om och angripa pärlornas givare, eftersom de svikits i sin förväntan på föda. Pärlorna skulle inte ha något värde för dem, hur värdefulla de än vore för oss. Detta är allmänt sett vanliga människors inställning, när vi för dem fram- ställer sanningar, som de inte kan fatta. De inser icke deras värde, de förkastar dem och blir vanligen arga på oss för att vi givit dem något som de ser såsom värdelöst.

Det har alltid funnits en insikt om att bara enkla sanningar kan ges ut till den stora massan människor, som ännu inte är så högt utvecklade. Alla stora religioner har ägt några särskilda sanningar, som de noga inskräp. Om man fattar någon av dessa sanningar i dess helhet, skall man finna att den täcker det mesta. Det är alldeles nödvändigt att vissa ideer implantas hos de mänskliga jagen under deras utveckling, så att de medan de genomgår den ena religionen och rasen efter den andra lär något av var och en.

I hinduismen till exempel framhålls särskilt den stora idéen om plikten. Det är uppenbart att, när tanken på plikten fyller en människas sinne, detta måste leda till ett gott och välordnat liv. Den grekiska religionen lade tonvikten på skönheten. Det stora grundläggande faktum, som inpräglades i grekens tänkande hela livet, var att skönheten var ett uttryck för gudomen och att människan, i den mån hon kunde göra sig själv och sin omgivning skönare, förde dessa närmare vad gudomen önskade dem vara och därmed lät den gudomliga makten manifestera sig mer fulländat genom henne. Därför var även det ringaste vardagsföremål alltid vackert – icke nödvändigtvis dyrt, icke svårt att förvärva, utan skönt i form och färg. Det var detta faktum, som Grekland inpräglade i världen – skönhetens makt.

I kristendomen är den centrala idéen hängivenheten. Den kristna kyrkan har i århundraden letts av idealet att frambringa helgon, goda människor, och den lyckönskar sig själv till och grundar sitt anspråk på att beaktas på de helgon den redan frambragt. Den firar dessas minnes- dagar och skänker dem i varje avseende högsta möjliga ställning. Vår undersökning av dessa helgons levnad har visat att det bland dessa var individer av många skilda slag. Somliga av dem var obestridligt stora, lärda och dugliga människor. Andra var inte alls sådana, utan all- deles vanliga och okunniga, och deras stora dygd var att de var goda. Först när vi studerar den

kristna religionen på djupet, inser vi att den är avsedd att inte bara uppamma hängivenhetens glöd utan även att bistå sina anhängare på alla nivåer och av alla inriktningar.

När vi granskar andra stora religioner, såsom buddhismen eller hinduismen, finner vi också dessa inställda på att överallt möta människorna där de står. Var och en av dessa religioner har vissa läror för de obildade, läror som om de noggrant följes är avsedda att hjälpa dessa att leva ett gott liv. Den har också mycken metafysisk och filosofisk undervisning för dem som behöver en dylik. Kristendomen i sin nutida skepnad ger egentligen ingenting dylikt. Visserligen finns kyrkofädernas skrifter, och om vi går ända tillbaka till Origenes och Clemens av Alexandria, finner vi hos dem antydningar om dessa högre läror, finner vi till exempel uttalandet att kristendomen har sina mysterier. Men den kristendom, som någon av de stora kyrkorna, såsom den grekiska, den romerska och den anglikanska, framställer för människorna, är säkerligen en stympad bild av vad den ursprungligen var.

Varje sann religion måste vara i stånd att anpassa sig till människor på alla nivåer, att möta de kloka och lärda lika väl som de okunniga hängivna. Den får avgjort icke höja den okunniga men hängivna människan över den klokare som vill förstå. Tyvärr har det i kristendomen funnits en tydlig tendens att fördöma dem som velat veta, att förkasta deras visdom såsom blott denna världens visdom och anse att de som förhåller sig som små barn, nog skriker snabbare framåt. Den outvecklade, barnsliga själen måste uppföra sig som sådan, och varje religion måste vara inställd på att möta och nära denna själ, men detta är ingen anledning till att inte kunna bjuda de mera framskridna en kraftigare kost. De själar, som för länge sedan i förflutna liv genomgått de tidiga utvecklingsstadierna, vill nu förstå den stora planen – veta något om den värld vari de lever och det ändamål för vilket den byggdes och uppehålls. Många av våra kristna bröder har till sin stora lättnad och till en viss förvåning funnit att teosofin kunde skänka dem denna kunskap utan att på något sätt förstöra deras kristendom. I den ursprungliga kristna läran finns ingenting som på något sätt motsäger vetenskapen, även om det alltsedan medeltiden funnits en vetenskapsfientlig tendens parad med den kyrkliga läran. Ursprungligen motsvarade kristendomen sitt ändamål lika väl som de andra religionerna. Det är bara därför att den råkar ha haft den särskilda oturen att mista den högre läran, som den i dagens läge uppenbarligen behöver fullständigas.

Chohanen avslutar sedan Del I av denna bok med orden:

De regler som anförts ovan är de första av dem som står skrivna på vägarna till lärandets sal. De som ber skall få. De som vill läsa skall få läsa. De som vill lära skall få lära.

FRID VARE MED EDER

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på sommaren 2019 – år 70 aqu. –
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande. Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwelliska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”**Ett porträtt med många historier** är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärdsmigranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå hål på de lögnen som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad ”failed state” och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

Lars Adelskogh
Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!